

med Raad og Daad. Jeg tænker her paa teknisk Hjælp og paa økonomisk Støtte.

Man kunde maaske her fra det høje Tings Side spørge: Ja, men har Staten før erkendt, at den havde Forpligtelser med Hensyn til at værne denne Kyststrækning? Jeg skal dertil svare: Værnet for denne Kyststrækning er hidtil saa godt som helt og holdent blevet holdt i Orden af Befolkningen selv. Men jeg vil tilføje, at selv de ældste Mænd, jeg har talt med, da jeg rejste rundt derovre, hævdede, at der ikke i hele deres Levetid, ikke en Gang i Aaret 1872, da man jo ogsaa havde en stor Stormflod, havde været et saa stærkt Højvande, som der var nu for nylig. De bemærkede, at deres Fædre havde talt om, at der i 1825 havde været en Stormflod paa den fynske Østkyst af omtrent samme Omfang som Stormfloden nu i Aar. Naar det altsaa er Tilfældet, at der i en hundreaarig Periode ikke har været en lignende Stormflod som den, jeg her taler om, saa mener jeg, man med nogen Grund kan sige: Spørgsmaalet ligger nu aabent paa ny, det maa overvejes, hvorledes man paa en for Beboerne overkommelig Maade kan faa det nødvendige Værn rejst. Jeg vil her indføje den Bemærkning, at ikke blot for Beboerne i de af mig nævnte Sogne, men ogsaa for Beboerne i andre Egne af Landet er det Spørgsmaal af Vigtighed, om der ikke ved denne Katastrofe, som nu er indtruffet, er Grund til at tage hele Forholdet op til meget nøje Overvejelse og muligvis planlægge et samlet Arbejde for at værne de forskellige Kyststrækninger her i Landet mod Havet og mod fremtidige Oversvømmelser. Jeg ved saa ikke, om det skal ske paa den Maade, at Statens Vandbygningsvæsen tager sig af det, eller det maaske skal være Grundforbedringsvæsenet, der skal beskæftige sig dermed; men jeg tillader mig at henstille til Regeringen, at man snarest muligt tager Spørgsmaalet op til Overvejelse og gaar i Gang med at bøde paa de værste Ødelæggelser samt med at sikre mod fremtidige Oversvømmelser.

Det er ikke blot de skadelidte i de paagældende Sogne, der er interesseret i, at dette Forhold bringes i Orden, ogsaa for Samfundet er der Interesser paa Spil. Man maa erindre — i alt Fald gælder det de Egne, jeg her taler om —, at de oversvømmede Arealer gennem Aarene har været et sikkert indbringende Aktiv for Ejerne og derigenem et sikkert Skatteobjekt for Stat og Kommune, og at de gennem de Skatter, der har været paalagt Ejerne, har indbragt Stat og Kommune store Beløb. Hvis Forholdene

med Hensyn til Værn mod Havet i Fremtiden bliver usikre, vil de paagældende store Arealer ikke blive ret meget værd, det vil være for usikkert at arbejde med dem, idet de Afgrøder, der eventuelt kan avles, ikke vil blive ret store, og undertiden vil der slet intet Udbytte blive, hvilket vil betyde, at den Skatteevne, som hidrører fra dette Omraade, fuldstændig vil forsvinde. Jeg anmoder, som sagt, den høje Regering om at have Opmærksomheden henvendt paa de Andragender, der vil komme, og jeg tvivler ikke om, at andre ærede Medlemmer fra denne Talerstol vil fremføre deres Syn paa Sagen og deres Indtryk af Ødelæggelserne paa de Egne, som de repræsenterer. Jeg haaber, Regeringen vil handle ret snart og vil gaa i Gang med, dels at hjælpe de haardest ramte, dels at faa Arbejder paa dette Omraade sat i Gang. Vi beskæftiger os i denne Samling i højeste Grad med Spørgsmaalet om Iværksættelse af Arbejder; her er Tale om Arbejder, som der kan være Grund til at have Opmærksomheden henvendt paa, og som burde sættes i Gang snarest muligt. Jeg skal slutte min Omtale af denne Sag med endnu en Gang at bede den høje Regering modtage de Henvendelser og Andragender, der maatte komme, med Velvillie, og jeg vil henstille til ærede Medlemmer saavel af dette som af det andet høje Ting, at de, naar der bliver kaldt paa dem, disse Sager vedrørende, vil stille sig yderst velvilligt overfor de Andragender og Henvendelser, der fremkommer.

Jeg vil derefter gerne, som Medlem af Fælleskomiteen for Hjælp til de krigshærgede Lande, rette en Tak til den høje Regering og til samtlige Rigsdagens Partier for den Støtte, der er ydet gennem de givne Bevillinger, en Bevilling paa 65 000 Kr. til Hjælpeaktionen i Nordfrankrig og en Bevilling paa 65 000 Kr. til Hjælpeaktionen i Mellemeuropa, navnlig i Tyskland. Det Standpunkt, som Regeringen og Rigsdagen har taget, idet de har ydet disse Bevillinger, har glædet mig meget, fordi det efter min Mening i høj Grad understøtter den Offervillighed, som i Aarenes Løb har vist sig at være til Stede i det danske Folk i Retning af at hjælpe de haardt medtagne Børn i de krigshærgede Lande. Jeg nærer ikke Tvivl om, at det, naar man en Gang faar den Periode, vi har gennemlevet i de senere Aar, paa Afstand, vil staa som et smukt Minde, at det danske Folk — og det gælder alle Befolkningslag — i de allervanskeligste Aar kom de vanskeligst stillede og de i de skete Ødelæggelser mest uskyldige, nemlig Børnene, til Hjælp. Jeg tænker her paa den Hjælpe-